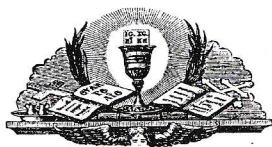

VIAȚA
ȘI ÎNVĂȚĂTURILE
SFÂNTULUI IERARH NIFON

Se tipărește cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului **CĂLINIC**
Episcopul Argeșului

© Toate drepturile asupra prezentei ediției
Aparțin editurii „Credința strămoșească” 2018

ISBN 973-8256-37-2

CUPRINS

Din partea traducătorului.....	5
Din Egipt la Constantinopol.....	7
Ispita.....	8
Pe calea întoarcerii.....	10
În luptă cu dracul necurăției.....	12
Lăcomia.....	14
Somnul.....	15
În focul ispitelor trupești.....	16
Inimă înfrântă și smerită.....	20
Diavolul vine din nou.....	24
Valoarea pocăinței.....	31
Înălțimea smereniei.....	35
Cum să ne rugăm în biserică.....	37
Marea încredere față de Dumnezeu.....	38
Învățătură despre patima desfrânării.....	40
Untdelemnul candeliei.....	43
Duhul slavei deșarte.....	44
Cum se ceartă oamenii.....	49
Sfaturi și învățături.....	51
Milostenia și răsplata ei.....	59
Gândurile de hulă.....	62
Înfricoșata măreție a lui Dumnezeu.....	63
Convorbire cu un diavol.....	65
Negri cu suflete albe.....	68
Rugăciune pentru sfârșitul vieții.....	74
Iarăși milostenia.....	80

Vedenie despre Înfricoșata Judecată.....	83
Puterea tainică a smereniei.....	108
„Crucea, slava îngerilor și dracilor înfricoșătoare rană”.....	110
Cum călătoresc sufletele spre cer.....	111
Două tămăduiri minunate.....	122
Când boala mântuiește.....	123
Moartea păcătoșilor este cumplită.....	125
Moarte amară, curățirea sufletului.....	128
Dreapta judecată a lui Dumnezeu.....	132
Rugăciune cu căldură.....	135
Marea slavoslovie.....	139
Convorbirea cu un înger.....	141
Ascultând Sfânta Liturghie.....	143
Oraș și pustie.....	146
Necazurile și bucuriile dracilor.....	149
Darurile lui Hristos și nerecunoștința oamenilor.....	154
Sfaturi către un tânăr.....	158
Rugăciunea umilită de toată noaptea.....	162
Potrivnice oști.....	167
Convorbire cu sine însuși.....	169
Nenorocirile și pruncii nevinovați.....	171
Convorbirea cu un demnitar.....	176
Există învierea morților.....	181
Când Dumnezeu întinde curse.....	184
Păstorul cel bun.....	189
Marea, înotătorii și două femei.....	192
Spre apus.....	196
Adu-ți aminte, Doamne.....	201
Vizitatorii cerești.....	204

ADĂUGIRI ALE EDITORULUI

Despre căderea Constantinopolului.....	209
I. Părtași la păcate străine.....	210
Vinovăția noastră pentru păcatele altora...	211
Ce cauze au condus la căderea Constantinopolului.....	216
Împrejurările care au condus la plănuirea Conciliului de la Ferrara.....	230
Conciliul unionist de la Ferrara-Florența sau cum se jertfește Adevărul de credință intereselor politice.....	234
Efectele semnării tratatului unionist de la Ferrara-Florența.....	239
Respingerea „unirii” de la Florența de către partida antiunionistă și de către Biserica Ortodoxă Răsăriteană.....	244
O nouă trădare a Ortodoxiei.....	248
Marele asediu și Pronia divină.....	253
Semne prevestitoare.....	254
Lumina protectoare se retrage.....	256
Ultima zi dinaintea asaltului final și ultima trădare.....	258
Atacul decisiv și căderea Constantinopolului...	263
Consecințe.....	264
Iosif Vrienios și rolul său în apărarea Ortodoxiei.....	266
Rugăciunea Patriarhului Ghenadie al Constantinopolului.....	272

II. Sfântul Mitropolit Varlaam și profeția despre căderea Moldovei.....	281
„Vor pune biruri și pe aerul lăsat de Dumnezeu”.....	283
Proorocii despre vremurile din urmă și căderea creștinească a Moldovei.....	284

DIN EGIPT LA CONSTANTINOPOL

În timpul marelui Constantin, trăia în Constantinopol un demnitar al palatului împărătesc, numit Savatie. Era ostaș încercat și împăratul l-a numit general al armatei, în orașul Almiropole din Egipt. Toți orășenii îl cinsteau și-i dădeau multă atenție, dar mai ales primul guvernator al orașului numit Agapit. Adeseori el mergea la casa generalului, însoțit de fiul său Nifon, care era de opt ani.

Într-o zi, cum stăteau de vorbă, Savatie întreabă pe guvernator:

- Știe carte băiatul? Iar Agapit a răspuns:

- Din păcate nu știe, pentru că orașul nostru nu are profesori.

- Și, de ce nu-l trimiți la Constantinopol? - continuă generalul. Sunt bucuros să stea la mine acasă și să învețe Sfintele Scripturi.

Agapit a rămas încântat de această binevoitoare propunere. A mulțumit călduros lui Savatie și a început să pregătească pe băiat. Peste câteva zile i l-a dat să-l trimită la Constantinopol.

Ajungând în capitala imperiului, Nifon a fost primit cu multă bunătate de femeia generalului, care l-a dat în seama unui învățător priceput și credincios ca să-l învețe Sfintele Scripturi.

Copilul învăța cu multă sârguință. Avea atâta dorință să învețe, încât se îndeletnicea cu învățătura și o bună parte din timpul nopții. Astfel, în timp scurt, a ajuns să învețe multe. Totodată,

arăta să aibă mare evlavie față de Dumnezeu. Îi plăcea să meargă la sfintele slujbe și, când auzea citindu-se despre luptele și chinurile mucenicilor, se minuna nespus de râvna și bărbăția lor. De aceea, când găsea Viețile Sfinților, cuvioși sau mucenici, le citea cu sete și atenție, câștigând astfel mult folos sufletesc.

Aceste învățături îl făceau să iubească liniștea, blândețea și smerenia. Toți îl admirau când îl vedeau la o vârstă așa de tânără, având minte și înțelepciune de bătrân.

În chip deosebit avea mare dragoste față de săraci. Îi ajuta din toată inima și le înlesnea cât putea toate cele de trebuință.

Auzind odată de la un bun creștin că trebuie să ne păzim curați de păcatele trupești, el se întreba: „Oare voi putea împlini și eu această virtute? Fiindcă, pentru a scăpa de focul cărnii, trebuie o luptă crâncenă; de astăzi înainte, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu voi mai privi la chip de femeie”.

ISPITA

Trecuse multă vreme și Nifon sporise și în cunoștință și în virtute. Era acum aproape flăcău; îi era dor de părinți și de patrie și se pregătea să plece. Femeia generalului Savatie, însă, care nu avea copii, văzând virtutea și sporirea lui Nifon, se străduia să-l țină ca să-l înfieze și să-l facă moștenitor al averii lor. Dar, neputându-l îndupleca, a căzut în adâncă mâhnire. Când a văzut-o așa